

Lovforslaget. Efter Forhandlingernes Gang synes det mig klart, at en Overenskomst ikke kunde komme i Stand paa det Grundlag, der forelaa fra forrige Behandling her i Salen, men at det nu maatte være rettest at give Loven en saadan Stikkelse, som tilfulde kunde udtrykke den Opfattelse, man maatte antage Folkethinget havde om denne Sags rette Ordning. Jeg har troet, at denne Opfattelse maatte komme frem, naar de to Forslag, som bleve vedtagne her ved Sagens forrige Behandling, bleve knyttede til den Form, Lovforslaget havde, dengang det gik fra dette Thing i 1868 til det andet Thing med den daværende Kirkeminister, Biskop Kierregaards, fulde Samtykke, og det er dette, jeg har søgt at gjøre ved det Forslag, jeg nu har tilladt mig at forelægge for Thinget. Der er foretaget nogle mindre væsentlige Ændringer deri, men dels angaa de Redaktioner, dels ere de fremkaldte ved den senere Lovgivning, saa at jeg ikke skal opholde Thinget deri med. Jeg skal heller ikke indlade mig paa de Forskjelligheder, der findes i dette Lovforslag i Sammenligning med den gjældende Valgmenighedslov. Jeg antager, at de for en Del vilde være i det ærede Things Erindring fra tidligere Tid, og at det i alt Fald vil have havt Heilighed til allerede, at gjøre sig bekendt med disse Forskjelligheder. Hovedsagen i dette Dieblit er jo væsentlig, om man skal lade Sagen gaa til Fællesudvalg, eller afgjøre den strax. Vil man lade den gaa til Fællesudvalg, vil Forslagets Enkeltheder jo ikke have saa stor Betydning, idet der da vil foreligge Fællesudvalget som det ene Forslag, som er kommet til os fra Landstinget, og som det andet dette, saafremt det ærede Thing maatte slutte sig til det, og imellem dem vil alt saa det kommende Fællesudvalg have en vid Mark til at forhandle paa og søge at komme overens, hvad der som Forholdene nu ere, vistnok kan være det vanskeligste. Jeg har allerede ved 2den Behandling paa de daværende Forslagsstilleres Begne tilladt mig at antyde, at jeg vilde anse den her af mig foreslaede Bei for den retteste, hvis det Tilfælde skulde indtræffe, som nu er indtruffet, og hermed skal jeg slutte disse saa Bemærkninger.

Kirke- og Undervisningsministeren: Jeg kan heller ikke have meget, at ytre i denne Anledning efter, hvad der nu er fremsørt af den ærede Forslagsstiller. Det forekommer mig jo rigtignok, at der maatte kunde være en Udvei, som maatte var naturligere, nemlig den, at man sluttede sig til Forslaget, som det er kommet fra Regeringen og Landstinget, just i dette Tilfælde, nemlig paa Grund af de særlige Omstændigheder, idet der her kan en Tale om ved dette Forslag at bringe det hertil, da Tidsfristen en Gang er givet i Valgmenighedsloven, at da denne Tidsfrist ikke skal udløbe, uden at der er taget en ny Beslutning. Da denne Tidsfrist som bekendt udløber

den 1ste Juli, vilde det under alle Omstændigheder være ønskeligt, at dette skete. Det er ogsaa allerede tidligere fremhævet, at der ikke er Tale om her, det har i alt Fald ikke ligget i Regeringens Tanke — at træffe Bestemmelser om Valgmenighedsloven, men kun Tale om, at Valgmenighederne kunne blive fritagne for en Indskrænkning, som har hvilet paa dem, og som vilde gjøre, at de nu kom til at ophøre, naar Indskrænkningen ikke blev ophævet. Det er dette Hensyn, som gjør, at der ikke er Tale om at præjudicere en Ordning, som man maatte ellers kunde tilsigte ved en Forandring af Valgmenighedsloven, men blot om at have Tidsgrænsen. Det staar da aabenbare, at den, som kommer i Valgmenighedsloven, hvis man maatte finde tilstrækkelig Anledning og Grund dertil, indlertid, skal jeg indrømme, at naar man ved at vedtage det foreliggende Ændringsforslag bevirker, at Sagen kommer til et Fællesudvalg, kunne jo flere forskjellige Muligheder aabne sig, og hvis andre Muligheder skulle bryde, er i alt Fald den tilstede, at man kan enes om at faae den Tidsgrænse hævet, som nu er knyttet til Loven af 1868. Jeg skal derfor ikke opholde mig ved Sagen, men ganske overlade til Thinget, hvilken Beslutning det vil tage.

Høgsbro: Jeg vil dog ikke lade Forhandlingen slutte uden at sige, at den Udvei, den ærede Minister nævnte, nemlig at vedtage Lovforslaget, som det foreligger, tror jeg ikke vil blive godkjendt af dette Thing. Skulde det være den eneste Udvei, vil Loven neppe komme ud i denne Samling. Jeg skal endnu yderligere tilføie, at jeg ikke agter at foreslaa Redattelsen af et Fællesudvalg, selv om mit Forslag vedtages, thi efter den Maade, hvorpaa Sagen er bleven behandlet, i det andet Thing, tror jeg ikke, der er nogen Udset til, at Loven kan komme ud. Men paa den anden Side har jeg villet gjøre det muligt, hvis det andet Thing skulde have nogen Tro derpaa, at Sagen da kunde foreligge saaledes fra dette Things Side, at en Overenskomst endnu kunde komme i Stand. En anden Sag er det, hvis andre Medlemmer kunde mene, at der herfra ogsaa burde ske Forslag om et Fællesudvalg. Jeg skal da for min Part ikke stemme derimod, men jeg vil som sagt ikke stille Forslaget.

O. Christensen: Jeg er i dette Spørgsmaal fuldkommen enig med den ærede sidste Taler. Jeg tror, at hvad der her er fremsat, virkelig er saa moderat et Forslag, at jeg ikke kan indse, at der kan være den mindste Alenpe derved, og det er derfor med dyb Befalgelse, at jeg hører, at der ikke engang er Tanke om, at der paa dette Grundlag kan arbeides videre. Det er et Forslag, som jeg vilde sætte megen Pris paa at se udkomme, saa tidlig som muligt, eftersom Fristen er udløben saa